

Fortvivlelse og den dybeste Skam. Du barmhjærtige Gud! Dette blev altsaa Enden! Dertil skulde hendes tungt tilkæmpede Resignation føre hende!... Paa en saa forsmædelig Maade, i et saadant Vrægebillede skulde hendes Ungdoms Drømme om en Helte-Elsker virkeliggøres!...

Hun gjorde sig ingensomhelst falske Forestillinger om Arten af de Følelser, der havde kastet hende i hans Arme. Ikke heller søgte hun at bedrage sig selv ved en Indbildning om, at hun skulde kunne rive sig ud af sin Forvildelse. Hun følte det altfor godt; hun var i hans Magt. Desuden — det vilde jo blot gøre hendes Ydmygelse endnu dybere, om hun ovenikøbet maatte tilstaa, at hun havde givet sig viljeløst hen. Her var ingen frelsende Udvej. Hendes Skæbne var beseglet. Saa minstkort deres Møde havde været, hun havde dog hvilet i hans Arme, hans Læber havde berørt hende, og en Anelse om Elskovens Sanserus havde gennemrislet hende under hans Omfavnelse, — hun var jo allerede halvvejs hans.

Der blev banket sagte paa hendes Dør, og Nanny stak Hovedet ind.

»Hvad? ... Du sidder i Mørke?«

»Hvad vil du?«

»Undskyld ... jeg hørte, du endnu var oppe ... kunde du ikke laane mig et Par Haarnaale?«

Og uden at vente paa noget Svar gik Nanny, der var i Natdragt, paa en egen kattelistende Maade